

unberettet om, hvad der foregaaer i vort Land, — hvad den saa faare meget trænger til — for Nysgjerrige og deres Bestræbelser for Nysgjerrighed; dette er ligesaa urigtigt, som om man vilde reducere vore Forhandlinger her til Udtrykket „Snak“, det ene er ikke mere berettiget end det andet. — Der høitærede Justitsminister henvisste til, at Ordene i det andet Endringsforslag: „af fremmede Blade“, dog egentlig vare lidt vanskelige, fordi det var saa let at slyde paa Hjemmel og sige, at Efterretningen var taget der og der fra, og at det ikke var saa let at modbevise dette. Jeg antager det dog for givet, at, hvis Endringsforslaget vedtages, kommer Bevisbyrden til at paaligge den Anklagede; han maa godtgjøre, at Efterretningen er tagen fra det eller hiint Blad, og han maa fremlægge det. Jeg troer altsaa ikke, at den Mislighed har Meget at betyde; noget Mere har — det nægter jeg ikke — dette at betyde, at man ved at optage Efterretningen, kan give den ligesom en Slags Bekræftelse; ved mellem mange falske Beretninger at optage en enkelt, kan man give den en Bekræftelse. Jeg nægter ikke, at dette har Noget paa sig, men jeg troer dog tillige, at man vil indrømme mig, at det kun aldeles undtagelsesviis vil være Tilfældet; i de allerfleste Tilfælde vil det gjælde, som jeg hittede før, at man gjennem de fremmede Rilder faaer Efterretningerne hurtigere, end man faaer dem her. Til de Exempler, som jeg anførte, skal jeg endnu sœie eet: Vi have havt gaaende i Norsksøen og i Kanalen flere danske Krigsskibe, s. Ex. Fregatten „Niels Suel“; vi hørte Intet og kunde Intet høre om den, fordi den ikke stod i stadig Forbindelse med Land, og kun kunde afgive Rapport til Marineministeriet, naar den kom til en Havn, men gjennem de engelske Blade have vi hver Dag modtaget Efterretninger om dens Bevægelser, som man ikke kan nægte have stor Interesse for os, ikke blot paa Grund af vor Nysgjerrighed, men paa paa Grund af den Interesse, som Enhver har, der følger sit Fædrelands Anliggender i Krig og i Fred, og det vilde nu være meget urimeligt, om man blev dragen til Ansvar, fordi man meddeelte Noget om Krigsskibenes Ankomst og Afgang efter fremmede Blade, førend det var meddeelt af Ma-

rineministeriet. Nu siger man: Ja, i et saadant Tilfælde vil der ikke blive anlagt Sag; det haaber jeg heller ikke, at der vil, men i saa Fald seer jeg ikke, at der kan være Noget i Veien for efter fremmede Blade at optage saadanne Efterretninger. De enkelte Undtagelsestilfælde, hvor der virkelig vises en saadan Underfundighed fra et danff Blads Side, at det, ved at optage en Efterretning paa en bestemt Maade, kunde give den en Bekræftelse, er saa forsvindende i Antal ligeoverfor det store Antal Tilfælde, til hvilke jeg har henviist, at man ikke behøver at tage Hensyn til dem, men kan trøste sig med, at Loven er saa omfattende i sine Udtryk, at det skulde være noget særdeles Smaat, som ikke kunde fanges af dem. Jeg opfattede ikke den Erklæring, som den ærede Justitsminister gav, paa den Maade som den ærede Rigsdagsmænd for Holbæk Amts 2den Valgkreds, nemlig saaledes, at Loven vel skulde gives, men ikke bruges; jeg opfattede det som en Erklæring fra hans Side om, at han for sit Vedkommende ikke vilde — og forudsatte, at heller ikke Noget af hans Efterfølgere vilde — bruge Loven til Andet end det, som var dens Formaal, nemlig at forhindre Meddelelse af Efterretninger, som kunde være til Skade for Landet, og at den ikke vilde blive benyttet som en Omvei til at komme Trykkesfriheden til Livs, tilfaldt skade det, som man ikkun kan naae ved at faae Censuren indført. Den sindrige Tanke, som den høitærede Konseilspræsident havde om en ny Redaktion af Loven, kan det vel ikke nytte at gaae nærmere ind paa; Loven maatte da vistnok være noget mere omfattende og komme til Anvendelse ogsaa paa Rigsdagsmænd og Alle, som udtale sig om de offentlige Forhold, men det var, som sagt, vel kun en henkastet Tanke, og ikke et Forslag.

Konseilspræsidenten: Jeg skulde ikke have Noget imod, hvis denne Tanke blev gjenneført saavel med Hensyn til Ministre, som med Hensyn til Rigsdagsmænd; jeg troer, at det vilde give vor offentlige Diskussion en ganske anden Alvor, end den undertiden nu har. Jeg maa indrømme den ærede Rigsdagsmænd, der nu satte sig, at det maaskee kun er enkelte Tilfælde, hvor saadanne Efterretninger virkelig